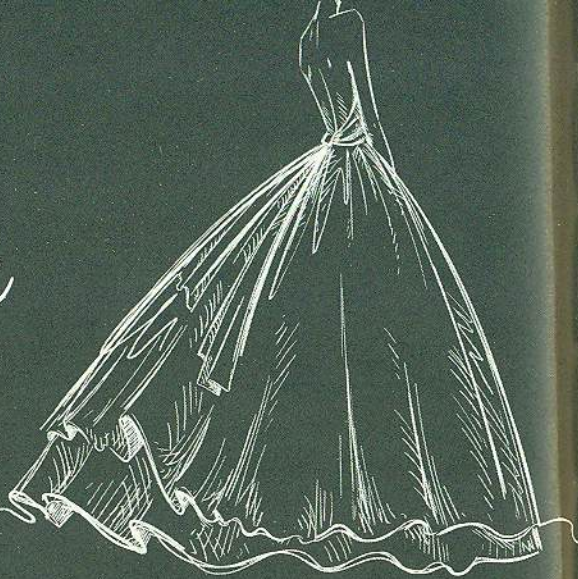

РОЗДІЛ 1

Айріс

— Святкувати такий день наодинці — просто злочин. — Кел, мій найкращий друг і за сумісництвом брат мого боса, відволікає мене. Попри зім'ятий костюм і скуйовджене русяве волосся він притягує погляди багатьох офіціанток, що проходять повз наш стіл.

Я блокую телефон і змушую себе всміхнутися.

— Це ж не я виходжу заміж.

Кел уважно розглядає моє обличчя.

— Ні, але ти тут головна чарівниця, яка зробила неможливе.

— Все було не так уже й погано.

— Тепер я точно знаю, що з тобою щось не так. Ти що... засмучена, що Деклан одружується? — каже Кел, знижуючи голос.

Я мимоволі сміюсь.

— Що? Ні.

— Тоді в чому річ?

Я опускаю голову, кілька кучерявих пасм падають мені на очі. Проводжу рукою по сукні, розгладжуючи уявні складки. Тканина життєрадісного лавандового кольору яскраво контрастує з моєю смаглявою шкірою, роблячи мене набагато щасливішою на вигляд, ніж я відчуваюся насправді.

— Я щойно отримала електронного листа з повідомленням, що мене не взяли на роботу.

— От дідько. Мені дуже шкода. Я знаю, як наполегливо ти готувалася до презентації для співбесіди.

Після всіх тих місяців, які я витратила на підготовку презентації для відділу кадрів «Кейн Компані», вони відхилили моє переведення на іншу посаду. Це ранило дужче, ніж мало б. Хоч я й не прагнула неможливого, маючи на меті лише початкову посаду HR, у мене був перспективний план. Такий, що зміг би допомогти величезній кількості людей з дислексією, які потрапили в пастку корпоративної буденності. Мій план міг би вивести компанію на новий рівень, якби тільки мені дали шанс.

Ви можете спробувати знову іншим разом.

Моя усмішка тремтить.

— Мабуть, просто не судилося.

— Якщо хочеш знати мою думку, це повна нісенітниця.

Я сміюся.

— Згодна. Принаймні Деклан про це не знав. Можеш собі уявити, якби я розповіла йому, а потім не отримала цю роботу? Він ніколи не дав би мені про це забути.

— Він справді полюбляє зловтішатися.

— Тому й такий розмах. — Я із широкою усмішкою вказую на величезну арку з повітряних куль.

Кел піднімає брову, дивлячись на мерехтливий неоновий напис *Вона сказала «так»*.

— Дуже стримано. Йому сподобається.

Я невинно кліпаю з удаваною солодкістю.

— Я просто організувала вечірку, як Деклан мене й просив. Йому слід було уточнити, який саме захід він хотів.

— Нагадуй мені, що я ніколи не маю тебе дратувати.

— У мене вже готовий цілий план на той день, коли ти це зробиш.

Кел награно здригається.

— А де майбутня дружина?

— Деклан захотів зустрітися з нею перед оголошенням.

Келові очі розширюються.

— Якого біса ти дозволила йому це зробити?

— Ем-м... тому що він ще не бачився з нею?

— Саме так! Саме тому це жахлива ідея! — Кел проводить руками по своєму густому хвилястому волоссю.

— Гадаєш, він змусить її передумати?

— Я знаю свого брата, йому не знадобиться для цього багато зусиль.

— Вона підписала контракт. Усе вже вирішено.

— Ну, якщо ти так вважаєш... — Він низує плечима.

— Може, мені варто піти перевірити, як вони там. — Я повертаюся до ліфтів.

Кел бере мене під руку.

— Ні. У тебе сьогодні вихідний.

— Але...

— Мабуть, ти маєш рацію. Деклан не ризикуватиме втратити все через якусь дурість. Навіть він знає, коли треба зупинитися.

— Тепер я розумію, що ти брешеш.

Він хмикає.

— Ну ж бо. Ходімо всередину й почекаємо на Деклана. Лише уяви, як він намагатиметься не виказувати своє невдоволення і все одно провалиться. Дідько, я не думаю, що бачив, щоб він хоч раз глянув у чийсь бік без презирства відтоді, як... — Кел раптово замовкає.

— Відтоді, як що?

Кел відводить погляд.

— Та нічого. Я майже впевнений, що його член постійно натертий від щонічного самозадоволення.

Я зі сміхом штовхаю його в плече.

— Замовкни! Він мій бос.

— Правда від цього нікуди не дінеться. Я здивований, що згаданий орган ще не відпав від такого зловживання.

Я знову хихочу.

— *Каллагане*, — гримить голос Деклана.

Почувши його, кілька запізнілих гостей поспіхом забігають до бальної зали.

— У нього точно талант розганяти людей, — каже Кел.

Уся радість, яку я бачила в очах Кела, зникає тієї миті, коли Деклан підходить до нас із насупленим виглядом. Повітря стає холодним, а його крижаний по-

гляд загрожує зупинити навіть глобальне потепління. Його кремезна постать затуляє мені огляд вестибюля. Світло прожектора позаду нього лише підкреслює різкість його рис, виділяючи темряву в очах і контури щелепи.

Якщо Кел зі своїм світлим волоссям і блакитними очима схожий на золотого хлопчика, то Деклан нагадує мені найглибші океанські западини — холодні, темні й моторошно тихі. Немов хижак, що зачався на відстані лише подиху, ладний перетворити будь-кого на свою здобич. Кожна його риса, від темного волосся до незмінно похмурого виразу обличчя, змушує всіх відводити погляд і триматися осторонь.

Ну, всіх, окрім мене. Хтось може сказати, що він купив мою вірність зарплатнею, але це не так. Ми маємо взаємну повагу одне до одного, яка витримала перевірку часом. Хоча перші кілька місяців нам було нелегко працювати разом, моє прагнення досягти успіху на посаді його помічниці допомогло вибудувати ті стосунки, які ми маємо сьогодні.

Якимось дивом ми змогли порозумітися, незважаючи на те, що ми повні протилежності. Я темношкіра жінка. Він білий чоловік. Я усміхаюся, а він хмуриться. Він щоранку прокидається вдосвіта, щоб потренуватися, тоді як мене й силоміць не затагнеш до спортзалу, хіба що випити смузі в тамтешньому кафе. Важко уявити більш різних людей, ніж ми, проте нам вдається співпрацювати. Чи принаймні *мені* вдається.

Я стаю між двома братами.

— Деклане, що ти тут робиш? Уже час для оголошення?

Деклан відводить погляд від Кела і дивиться на мене. Більшість людей здригаються під його поглядом, але я випрямляю спину і втуплююся йому просто в очі, як вчила мене бабуся.

— Вона пішла.

Я кліпаю.

— Хто пішов? Організаторка весілля?

— Ні. Дружина. Белінда.

— Бетані пішла?!

Кел має нахабство демонструвати самовдоволеність. Не зводячи з мене очей, Деклан одним махом перекреслює всю мою ретельну підготовку.

— Так. Вона.

— Цього не може бути. — Я відмовляюся вірити, що він зіпсував місяці моєї важкої праці. Знайти жінку, готову вийти за нього заміж і народити йому дитину, щоб він міг стати генеральним директором та отримати спадок, було майже неможливо.

Відмова вірити в це не змінює фактів.

— Не хочу бути тим, хто говорить «Я ж тобі казав»... — говорить Кел.

— Це все ти винен, — кидаю на нього лютий погляд. Кел піднімає обидві руки.

— Ні! Я не винен, що самовпевненість мого брата більша за його член.

Деклан дає йому потиличника. Я не звертаю уваги на їхню перепалку, нервово міряючи кроками кімнату навколо них.

— Треба було тікати, поки в тебе була така нагода, — каже Кел, допиваючи свою чарку, а тоді забирає мій недопитий келих.

— Кажеш із власного досвіду?

Ніздрі Кела роздуваються. Він стискає кулаки, але потім глибоко вдихає й опановує себе. Тоді зосереджує свою увагу на мені.

— Саме тому мій дідусь і вигадав цю умову успадкування. Він знав, що Деклан не готовий стати генеральним директором, і думав, що сім'я може зробити його більш людяним. Тобто як хтось такий може когось надихати, якщо він постійно намагається знищити всіх довкола?

Деклан зіплює зуби. Кел нашішкувато здіймає брову.

Я вказую на Кела.

— Припини поводитися, як мале дитя, і застосуй свій геніальний розум, щоб витягнути нас із цієї халепи. — Очі Деклана вже прикуті до мене, коли я обертаюся до нього. — А ти припини зривати злість на інших. Твій провал — це не його провина, а виключно *твоя*.

Деклан тільки втуплюється в мене тим порожнім поглядом, який я ненавиджу понад усе.

Кел пирхає.

— Ну звісно, він усе зіпсував. Його останнє оновлення не містило інструкції, як бути порядною людиною.

— Ви обидва безнадійні, — бурчу собі під ніс, хапаю телефон і набираю номер Бетані. Чути два гудки, а відтак автовідповідач. Я дзвоню знову, але цього разу голосова пошта вмикається відразу. — От дідько!

— Не відповідає? — Кел має нахабство здаватися здивованим.

— Що ти зробив? — шиплю я в бік Деклана.

Деклан струшує невидиму пилинку з рукава свого піджака з виглядом, ніби це найнудніша розмова всього дня.

— Вона не підходила для цієї роботи.

— І що б ти хотів, щоб я зробила із цією інформацією, враховуючи, що сотні людей уже чекають звістки про твої заручини з якоюсь загадковою жінкою? Я дуже уважно тебе слухаю.

Примружившись, він дивиться на мене, а я зиркаю на нього у відповідь, уперши руки в боки.

Кел видає гучний звук, ніби нагадуючи нам про свою присутність.

— Мені також цікаво дізнатися, чим все це закінчиться. Батько буде просто в захваті, коли дізнається про невдалі заручини Деклана.

О Боже. Хоча його батько і не знає про лист Деклану від Брейді Кейна, у якому в подробицях викладено вимоги щодо його спадщини, він не дурень. Зрештою, недарма Сет успішний бізнесмен. Якщо він помітить хоч найменший натяк на те, що ці заручини фіктивні, то, без сумніву, побіжить до адвоката Брейді. І якщо адвокат повірить йому, Деклан може втратити все.

Думай, Айріс. Думай. Я набираю номер Бетані ще раз, сподіваючись, що з третього разу мені пощастить. Через крихітний динамік телефона голосно й чітко лунає автовідповідач.

Кел свистить, а потім імітує звук вибуху.

— Це звук, з яким вмирає майбутнє Деклана.

— Хіба ти не мав кудись іти? Може, запізнюєшся в якийсь зубожілий бар? — огризається Деклан.